

efter Huskommelsen; men jeg troster mig til at tro, at Gjengvælsen dog i Meningen er rigtig.

Ordføreren (Bjessen): Da jeg igaar indledede Forhandlingen af denne Sag, holdt jeg mig kun til Udtalelser overfor den høitærede Regjering og indlod mig ikke paa at imødegaa de Betragtninger, som vare fremsatte af Mindretallet i Udvalget. Efter at nu imidlertid de forskjellige Mindretal og Afstygninger af samme i Udvalget ere komne til Orde, finder jeg det rigtigt nu paany at tage Ordet for at supplere de Udtalelser, hvormed jeg igaar indledede Forhandlingen. Jeg udtalte igaar, at den høitærede Regjering intet Hensyn havde taget til Hiertallets Standpunkt ifjor, saaledes som det blev vedtaget af dette Thing, men var bleven staaende paa det samme Standpunkt, som det allerede ifjor indtog. Dette er ikke fuldstændig forrett, navnlig forsaavidt som den høitærede Krigsminister ikke lige overfor Mindretallet har forholdt sig saa afholdende som ligeoverfor Hiertallet, idet nemlig de Endringer, der ere foregaaede i Regjeringens Forslag fra ifjor til i Aar, gaa i Retning af Indrømmelser lige overfor Mindretallet i det Udvalg, som ifjor behandlede Sagen; disse Indrømmelser bestaa da navnlig deri, at man har udfkudt Foranstaltningerne ved Lillebelt, man har udfkudt et Batteri ved Korsør, og endelig har man indskrænket Anlæggene ved Aggersøfund, idet man dels har opgivet nogle af dem, dels har udsat andre til senere Tider. Dette sidste Punkt er imidlertid ikke af samme Art som de to andre, idet det med Hensyn til Aggersøfund ikke er en Indrømmelse overfor Mindretallet ifjor, at denne Forandring er flet; men det synes næsten, som om den høitærede Krigsminister har kunnet ane, hvad Mindretallet i Aar vilde være tilbøieligt til at opstille som Forbring, og han har da paa Forhaand imødekomet dets Ønsker og været saa heldig netop at træffe Mindretallets Ønsker ogsaa i denne Henseende, saa at Overensstemmelsen kun er bleven mere fuldstændig. Jeg maa i denne Anledning dvæle noget ved Forhandlingerne om Anlæggene ved Aggersøfund i Almindelighed. I 1872—73 fremkom Mindretallets nuværende ærede Ordfører (Thomsen), som den Gang var Krigsminister, med det bekendte Forslag om Befæstningsanlæg, og deriblandt var jo ogsaa Anlæggene ved Aggersøfund. Min ærede Sidemand til Venstre (Bajer) har imidlertid ikke ganske Ret i at bebrejde dette ærede Medlem Inforsøknens i hans Optræden; thi Forslaget den Gang var ganske vist ikke væsentlig forskjelligt fra, hvad der nu foreligger. I denne Henseende har det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgtreds (Thomsen) ikke i noget væsentligt Punkt forandret sit Standpunkt, det anerkjender jeg. Men i de Behandlinger og Betænkninger, i de Drøftelser, som dette Spørgsmaal underkastedes, indeholdtes Spiren til den

Betragtning, der satte Blomst ifjor, idet vi nemlig havde foreliggende for Udvalget en Betænkning, i hvilken der var udtalt en langt stærkere Tillid til og Anerkjendelse af Planen om Aggersøfund, end den daværende Krigsminister troede at kunne gaa ind paa, og navnlig finde vi en Udtalelse af en i artilleristisk Henseende anerkjendt Autoritet, der gaar ud paa, at med mindre Udvidelser af Aggersøfund Landbefæstning vilde den kunne afgive det Støttepunkt for Hæren, som man maatte komme til at savne, dersom Befæstningen ved Kjøbenhavn ikke blev opført. Man ser saaledes, at den Gang havde man en ikke lidet større Tillid til dette Anlæg end i dette Dieblif. Men Sagen kom frem under Forhandlingerne ifjor paa en fra den tidligere Krigsministers Standpunkt forskjellig Maade, og dette fremtraader navnlig ogsaa med Hensyn til Benaevnelsen af den hele Plan. Den høitærede Krigsminister gjorde igaar tydelig opmærksom paa, at det ikke var en Flaadestation, han vilde have ved Aggersøfund, men det var et Støttepunkt for Flaaden. Ifjor fremtraadte Planen derimod som et Forslag om en befæstet Flaadestation ved Aggersøfund. Dette er mere end en Navnesforskjel, thi det betegner i Virkeligheden noget helt forskjelligt. Planen ifjor hvilede paa en Betænkning, en Undersøgelse af Forholdene, der havde ført til et fuldstændigt Anlæg saavel paa Søsiden som paa Landtiden, der i sin oprindelige Skikkelse ingenlunde gjorde Forbring paa saa store Midler, som man senere troede at burde forlange. Man havde fra Begyndelsen troet at kunne blive staaende ved en Sum af 4,600,000 Kr., hvilket Beløb derimod under de derpaa følgende Forhandlinger vorede med circa 2 Millioner. Mindretallet ifjor tillagde Aggersøfund en saadan Betydning, at det endog ønskede at gaa videre, end den daværende Marineminister havde foreslaaet. Det optog nemlig Forslaget om at udvide dette Anlæg med en Befæstning fra Landtiden, hvilket ikke fra Regjeringens Side var foreslaaet, og det støttede dette endogsaa med spærret Skrift i Betænkningen for at tilkjendegive den Bægt, som det tillagde Forslaget. I Aar er Stillingen forandret. Den daværende Marineminister, som nu er Medlem af Mindretallet i Hæruudvalget (Ravn), har i et væsentlig Punkt forandret sit Standpunkt (Ravn: Maa jeg bede om Ordet!), idet den befæstede Flaadestation er opgivet, og man er gaaet over til Anlægget af et Støttepunkt for Flaaden og har indskrænket dette væsentlig til det, der allerede var opstillet i 1872 om et Støttepunkt, der hvilede paa 2 Landbatterier. At dette har en overmaade ringe Betydning, ser man ogsaa deraf, at den sagkyndige Kommission, der allerede da havde behandlet Spørgsmaalet om Aggersøfund, udtalte, at, forsaavidt man blev staaende ved Anlægget af to saadanne Landbatterier, vilde den hele Station ingen Betydning faae for vort Forsvar;